

דף סט.

עין משפט א. יו"ד סימן רלד סעיף טז

מז. שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הארוס לשמוע עד שמת, אין האב יכול להפר חלקו של ארוס. ודוקא שמת אחר יום שמיעה, אבל אם מת ביום שמיעה, חוזר ומפר הכל ביחד. ואם חזרה ונתארסה בו ביום, אע"פ שמת הארוס הראשון אחר יום שמיעת האב, חוזר ומפר עם הארוס השני. ויש חולקין בזה לומר שאין האב חוזר ומפר עם הארוס השני.

עין משפט ב. יו"ד סימן רלד סעיף ה
עיין לעיל דף סו: עין משפט א

עין משפט ג. יו"ד סימן רלד סעיף מט

מב. המקיים נדרי בתו או אשתו והתחרט הרי זה נשאל לחכם ומתיר לו הקמתו, וחוזר ומפר לה בו ביום^ק, אבל אם הפר לה והתחרט אינו יכול להשאל לחכם כדי שיחזור ויקיים.
וי"א דאינו יכול להשאל על ההקמה אלא ביום השמיעה בלבד.
הגה: ויש להחמיר כסברא האחרונה.

עין משפט ד. יו"ד סימן רלד סעיף נ

ג. מג. אמר לה קיים ליכי שתי פעמים ונשאל על הראשון, חל הקיום השני^ר.

ק. של ההתרה שהוא כיום השמיעה ואפי' שעברו כמה ימים אחרי שכבר קיימו. כ"כ הט"ז והש"ך.

ר. בעיא דרבא בנדרים ס"ט ע"א, ודומה למש"כ בסי' רכ"ח סעיף מ"ז אם נשבע על דבר אחד פעמים. ט"ז ס"ק מ"ג.

דף סט:

עין משפט ב. יו"ד סימן רלד פעיף מג

מג. אמר לה: קיים ליכי ומופר ליכי ולא תחול ההקמה אלא אם כן חלה הפרה, הרי זה מופר. (וי"א דהוי קיום). (טור בשם י"א ומסקנת הרא"ש).

עין משפט ג. יו"ד סימן רלד פעיף מד

מד. לט. אמר לה בבת אחת קיים ומופר ליכי, אין כאן לא הקמה ולא הפרה **ש** ולהרמב"ם קיים **ת**.

ש. דכל שאינו בזה אחר זה גם בבת אחת אינו, מנדרים ס"ט ע"א בעיא דרבא ונפשטא. ואם אין הקמה ולא הפרה יכול אח"כ לעשות מה שירצה לקיים או להפר. ש"ך ס"ק ס"ב.

ת. כתב הגאון דצ"ע בדבריו, וגם הר"ן תמה עליו. ואולי אפשר ליישב הרמב"ם מכיון שקיום בלבו הוי קיום כשאמר קיים וביטא מה שבלבו כבר קיים ולא מהני לחזור אפילו בתוך כדי דיבור אחרי שקיימו כבר.